

Igazán jó volt frankásnak lenni...

A 2005-ben elballagók találkozója

... a Franka olyan horgony, olyan origó pont, amelyhez bármikor visszatérhetünk, ha úgy érezzük, eltévedtünk...

Itt ülünk Esztergomban a Prímás-szigeten, és beszélgetünk. Van köztünk fotós, orvos, köztisztviselő, tanár, író, sikeres vállalkozó, pap, sportoló, polgármester, zenész, erdőmérnök, katonatiszt... Ahányan vagyunk, annyifelé mentünk, nincs két egyforma út, de még csak hasonló se.

Amikor öt évvel ezelőtt, az ötödik érettségi találkozón összegyűltünk, és mindenki elmondta, mi van vele, mit csinált az érettségi óta, a legtöbben valami hasonlót mondtak: „*Hát, ezt és ezt tanulom, ha minden jól megy, ez és ez lesz belőlem*”, most pedig, tíz évvel azután, hogy kiléptünk a Franka kapuján, doktorok, atyák, művész és polgármester urak gyűltek össze, hogy újra találkozhassanak.

A viszontlátás öröme és izgalma már akkor eltöltött, amikor pénteken, munka után a busszal megérkeztem Esztergomba. Nehéz lényegretörően megfogalmazni, az érzelmek micsoda kavalkádja rohant meg a Franka felé sétálva. Kicsit ismét diák voltam, kollégista, aki a szünet után visszatér, hogy folytasson valamit, amit elkezdett.

Csakhoggy úgy éreztem, az én szünetem már túl hosszúvá nyúlt.

Ahogy beszélgetünk, kiderül, hogy ez nem csak az én érzésem. A kollégium megváltozott, az ismerős folyosók másfelé visznek, tablók cseréltek helyet, a könyvtár is elköltözött a harmadikról, és mégis, valahol mind tudtuk, hogy hazaérkeztünk.

A szigeten sütögetés közben gyűltünk össze a Franka-pályán. Beszélgettünk, megtudtuk, ki hol tart, és vajon merre visz tovább az útja. Nagyon sokan eljöttek az osztályból, mégis mind nagyon fontosnak tartottuk, hogy beszéljünk valakiről, aki biztosan eljött volna, ha teheti: Egressy Gáborról, aki 2009 őszén hunyt el, és bizony, hiányzik. Nélküle már a teljes osztály soha nem gyűlhet össze...

A Frankába visszatérni, itt aludni, beülni a stúdióterembe egy prefektusi órára – visszatérés ez a gyökereinkhez, olyan hazalátogatás, ami rávilágít az igazán fontos dolgokra. Három okból érzem úgy, hogy igazán jó volt frankásnak lenni: egyrészt, mert a Franka olyan horgony, olyan origó pont, amelyhez bármikor visszatérhetünk, ha úgy érezzük, eltévedtünk, másrészt, mert ahogy hallgattuk egymás beszámolóját az elmúlt öt-tíz évről, nagyon jól láthattuk, hogy igazából mindenkiből Ember lett, így nagy betűvel. Senki sem kallódott el, mindenki meg tudta találni a helyét az életben, ezt pedig jó részben a Frankában töltött hat évnek köszönhetjük. És mi többet várhat az ember az iskolájától?

És persze itt van a harmadik indok is: itt van ez a harmincegynehány ember, akire tudom, hogy akármi történjen is, számíthatok. Legyen szó egy egyszerű költözésben való segítségről vagy sokkal komolyabb dolgokról, tudom, hogy van olyan fotós, orvos, köztisztviselő, tanár, író, sikeres vállalkozó, pap, sportoló, polgármester, zenész, erdőmérnök és katonatiszt, aki mellettem áll, akármilyen nehézséggel szemben. Mert közös az origónk. Mert mindünknek ott van a szívében a Franka, akármerre is vitt minket az elmúlt tíz év. Öröm volt visszatérni – és mindig is öröm lesz. Köszönjük a lehetőséget

Holló-Vaskó Péter (2005/A)